

Jerome David Salinger

NUOSTABI DIENA BANANŽUVĖMS GAUDYTI

Viešbutyje apsigyvenę devyniasdešimt septyni reklamos agentai iš Niujorko buvo užgule tarpmiestinį telefoną, ir mergina iš 507 numerio turėjo laukti nuo dvyliktos iki pat pusės trijų, kol linija atsilaisvino. Bet ji neleido laiko veltui. Perskaičiusi straipsnelį iš moteriško kišeninio žurnalo „Seksas – palaima ar pragaras“, išplovė šukas ir šepetuką, išvalė dėmę smėlio spalvos sijone, persiuvo sagą prašmatnioje palaidinėje, išrovė iš apgamo du prasikalusius plaukelius. Kai pagaliau telefonas suskambo, ji sėdėjo ant sofos prie lango, baigdama lakuotis kairės rankos nagus.

Ji buvo ne iš tų, kurios puola prie telefono galvotrūkčiom. Atrodė, kad jos telefonas be perstojo skambėjo jau nuo pat paauglystės.

Telefonui tebeskambant, ji perbraukė teptuku per mažylio nagą, išlenkdama dailų pusbėniulį. Paskui užsuko lako buteliuką ir atsistodama pamosavo ką tik nulakuota kaire ranką. Kita, jau spėjusią nudžiūti, paėmė nuo sofos kaupiną peleninę ir nusinešė ją prie staliuko, ant kurio stovėjo telefonas. Atsisėdo ant paklotos dvigulės lovos ir, kai telefonas suskambo penktą ar šeštą sykį, pakėlė ragelį.

– Klausau, – tarė. Išskėstus kairės rankos pirštus ji laikė toliau nuo balto šilkinio chalato, nenorėdama jo ištepti. Tai buvo visas jos apdaras, išskyrus šlepetes – žiedus buvo palikusi vonioje.

– Kalbėkite su Niujorku, misis Glas, – tarė telefonistė.

– Ačiū, – padėkojo mergina ir pasidėjo peleninę ant apkrauto staliuko.

Ragelyje pasigirdo moters balsas:

– Miuriele? Čia tu?

Mergina kiek atitraukė ragelį nuo ausies.

– Taip, mama. Sveika, kaip gyvuoji?

– Aš taip dėl tavęs jaudinuosi. Kodėl neskambinai? Na, kaip sekasi?

– Bandžiau tau paskambinti ir vakar, ir užvakar vėlai vakare. Bet telefonas čia...

– Na, kaip tu, Miuriele?

Mergina vėl atitraukė ragelį nuo ausies.

– Kuo puikiausiai, tik baisus karštis. Tokio karščio Floridoj nebuvo jau...

– Kodėl nepaskambinai? Aš jaudinausi kaip...

– Mamyte, brangioji, nešauk taip. Aš tave puikiausiai girdžiu. Vakare skambinau du kartus.

Vienąsyk, kai tik...

– Aš taip ir sakiau tavo tėvui, kad tu tikriausiai vakare skambinsi. Bet, ne, jis vis tiek... Na sakyk, kaip tu, Miuriele? Bet tik tiesą!

– Viskas kuo puikiausiai. Baik klausinėjus vis to paties.

– Kada atvažiuot?

– Nepamenu, atrodo, trečiadienį rytą.

– Kas vairavo?

– Jis pats, – tarė mergina. – Tik nesijaudink. Jis vairavo labai atsargiai. Net stebėjausi.

– *Jis* vairavo? Miuriele, juk tu davei man garbės žodi, kad...

– Mama, juk aš tau *sakau*, – pertraukė mergina. – Jis vairavo labai atsargiai. Beje, neviršijo penkiasdešimties per valandą.

– Ar jis nebandė tų triukų, na, pameni, su medžiais?

– Mama, aš juk tau kartoju – jis vairavo labai atsargiai. Ir baik, labai tavęs prašau. Aš jam liepiau laikytis kelio vidurio – ir jis paklausė, suprato. Net nežiūrėjo į medžius – matėsi, kaip stengiasi. Tiesa, ar tėvas dar neatidavė remontuoti tos mašinos?

– Dar ne. Jie nori keturių šimtų dolerių, vien tik už...

– Mama, bet juk Simoras sakė tėvui, kad jis pats užmokės. Nesuprantu, ar verta dėl to...

- Na, pagyvensim – pamatysim. O kaip jis elgėsi – mašinoje ir šiaip?
- Gerai, – tarė mergina.
- Ar jis ir toliau tave taip baisiai pravardžiuoja?
- Ne, dabar sugalvojo naują pravardę.
- Kokią?
- Na, nejaugi tau ne vis vien, mama?
- Miuriele, aš turiu *žinoti*. Tavo tėvas...
- Na, gerai, gerai. Jis mane vadina Šventąja 1948-ųjų Valkata, – tarė mergina ir sukikeno.
- Tai visai nejuokinga, Miuriele. Visiškai nejuokinga. Tai baisu, netgi *liūdna*. Kai pagalvoju, kiek...
- Mama, – pertraukė mergina. – Palauk, paklausk. Ar pameni tą knygą, kurią jis man atsiuntė iš Vokietijos? Atsimeni, tie vokiški eilėraščiai. Kur aš ją nukišau? Aš vis suku galvą...
- Juk tu ją turi.
- *Argi?*
- Aišku. Tai yra, dabar aš ją turiu. Ji – Fredžio kambarėje... O ką? Ar jam jos reikia?
- Ne. Bet kai važiuom čionai, vis mane *kamantinėjo*. Norėjo sužinoti, ar perskaičiau.
- Bet juk knyga vokiška!
- Taip, mamyte, bet koks jam skirtumas, – tarė mergina ir užsidėjo koją ant kojos. – Jis sako, kad tas eiles parašė *vienintelis didis mūsų amžiaus poetas*. Sako: galėjai nors vertimą gauti. Arba *išmokti vokiškai* – štai kaip.
- Siaubas. Siaubas! Ne, tai jau tikrai *liūdna*... Tavo tėvas vakar sakė...
- Luktelėk mamute, – atsiprašė mergina. Nuėjusi prie lango, pasiėmė nuo sofos cigaretes, vieną užsidegė ir grįžusi vėl įsitaisė ant lovos. – Mama? – tarė, išpūsdama dūmus.
- Miuriele, dabar klausyk.
- Klausau, mamyt.
- Tavo tėvas kalbėjosi su daktaru Sivetskiu.
- Na?
- Jis viską išklojo. Taip bent man sako – juk tu žinai tėvą. Ir apie medžius. Ir apie istoriją su langu. Ir apie tas baisybes, kurių jis prikalbėjo senelei, kai ji svarstė, kaip ją reikės laidoti, ir tai, ką jis padarė su tom nuostabiom atvirutėm iš Bermudų, atsimeni – žodžiu, išdėstė viską.
- Na, ir?
- Taigi klausyk. Pirmiausiai jis pasakė – gryniasias *nusikaltimas*, kad karo gydytojai išleido jį iš ligoninės, taip ir pasakė, garbės žodis. Jis kuo aiškiausiai pasakė tėvui – galimas dalykas, labai *galimas*, kad sykį Simoras *visiškai* negalės susivaldyti. Garbės žodis.
- Čia viešbutyje yra psichiatras, – tarė mergina. – Kas toks? Kaip pavardė?
- Neatsimenu, atrodo, Razeris. Sako, labai neblogas gydytojas.
- Neteko girdėti.
- Tai dar nereiškia, kad jis blogas.
- Miuriele, prašau, nebūk tokia atžagari su motina. Mes labai dėl tavęs jaudinamės. *Vakar* tėvas net norėjo siųsti tau telegramą, kad sugrįžtum namo, o tada...
- Ne, mamyte, namo dar nesiruošiu. Todėl apsiraminink.
- Miuriele, garbės žodis, daktaras Sivetskis sakė, kad Simoras *visiškai* neteks sugeb...
– Mamyte, aš *ką tik* atvažiauvau. Per tiek metų pirmą kartą normaliai atostogauju – kodėl aš turėčiau *krautis* daiktus ir skubėti namo? Be to, ir negaliu. Taip nusvilau saulėj, kad vos judu.
- Nusvilai saulėj? Ar smarkiai? Kodėl nesitepei tuo bronziniu tepalu, kurį tau įdėjau į lagaminą? Jis pačiame...
- Tepiausi, tepiausi. Ir vis vien nusvilau.
- Baisu. Ir kur nusvilai?
- Visa, mamyt, visa, nuo galvos iki kojų.
- Baisu.

- Nieko, nenumirsiu.
- Sakyk, ar kalbėjai su tuo psichiatru?
- Taip, šiek tiek.
- Ką jis sakė? Kur buvo Simoras tuo metu?
- „Jūros svetainė“ grojo pianinu. Mums čia atvažiavus, jis abu vakarus grojo pianinu.
- Ir ką pasakė gydytojas?
- Nieko ypatingo. Jis pats mane užkalbino. Sėdėjom greta, kai lošėm „bingo“, ir jis paklausė, ar ten mano vyras groja pianinu gretimam kambary. Aš atsakiau – taip, o jis paklausė, ar Simoras kartais ne po ligos. Aš ir pasakiau...
- O kodėl jis to paklausė?
- *Nežinau*, mama. Gal todėl, kad Simoras toks išbalęs ir sublogęs. Na, po „bingo“ jis su žmona pakvietė mane ko nors išgerti. Aš sutikau. Jo žmona – tikra baidyklė. Atsimeni tą kraupią vakarinę suknią, kurią mes matėm Bonvito vitrinoj? Tu dar sakei, kad tokiai sukniui reikia plonos, kaip šakaliukas...
- Ta žalia, taip?
- Kaip tik ją ta poniutė ir dėvėjo. O jau klubai! Ir vis klausinėjo – ar kartais Simoras nesigiminiuoja su ta Siuzana Glas, kuri turi ateljė Madisono aveniu – skrybėlių ateljė.
- Bet ką jis sakė, tas gydytojas?
- Na, nieko ypatingo. Žinai – sėdėjom bare. Triukšmas didžiausias ir šiaip.
- Bet ar tu... ar pasakei, ką jis bandė padaryti su senelės krėslu?
- Ne, mamyte, į smulkmenas aš nesileidau, – tarė mergina. – Gal dar rasiu progą su juo pasikalbėti. Jis *ištisą* dieną sėdi bare.
- Ar jis kartais nesakė, kad jam gali atsitikti... na žinai... keistų dalykų? Kad tau yra pavojus?
- Ne, ką tu, – tarė mergina. – Žinai, mama, tam reikia daugiau informacijos. Iš vaikystės ir panašiai. Juk aš tau sakau – mes vos susišnekėjom: bare toks triukšmas.
- Na, ką gi... Tiesa, kaip mėlynasis paltas?
- Neblogas, tik turėjau išimti petukus.
- O kaip ten žmonės rengiasi?
- Siaubingai. Kaip ne šiam pasauly. Kur pažiūri – visur blizgučiai.
- O kambariai geri?
- Neblogi. Kentėt galima. Tų, kuriuose gyvenom prieš karą, negavom, – tarė mergina. – Ir publika šiais metais kraupi. Pamatytum, su kuo sėdim valgykloj. Šalimais. Prie gretimo staliuko. Atrodo lyg sunkvežimiu visą kelią važiavę.
- Dabar visur tas pats. Sijoną nešioji?
- Jis per ilgas. Juk sakiau tau.
- Miuriele, atsakyk man paskutinį kartą – kaip tu? Ar viskas tvarkoj?
- Taip, mamyte, – atsakė dukra, – šimtąjį kartą sakau – taip!
- Ir nenori namo?
- Ne, mamyte!
- Tavo tėvas vakar sakė, kad duotų tau pinigų, jeigu kur nors viena išvažiuotum ir ramiai viską apgalvotum. Galėtum puikiai sau plaukti kur nors laivu. Mes abu galvojame...
- Ne, ačiū, – tarė dukra ir atsitiesė. – Mama, mūsų pokalbis kainuos...
- Kai prisimenu, kaip tu jo laukei visą karą, tai yra, kai pagalvoju apie tas kvailas jaunas žmonas, kurios...
- Mamyte, geriau baikim tą mūsų pokalbį. Simoras tuoj turi pasirodyti.
- O kur jis?
- Pliaže.
- Pliaže? Vienas? Ar jis pliaže gerai elgiasi?
- Klausyk, mamyte, tu apie jį kalbi kaip apie siautėjantį *maniaką*.
- Nieko panašaus aš nesakiau.

– Bet balso *tonas* tave išduoda. Jis guli sau ant smėlio, ir viskas. Net chalato nenusivelka.
– Nenusivelka chalato? Kodėl?
– Nežinau, gal todėl, kad jis toks nenudegęs.
– Dieve mano. Bet juk jam *reikalinga* saulė. Negali priversti?
– Nejaugi nežinai Simoro? – tarė dukra ir vėl užsimetė koją ant kojos. – Jis sako – nenoriu, kad visokie kvailiai spokсотų į mano tatuiruotę.
– Kokią tatuiruotę! Juk nebuvo! Gal armijoje išsibadė?
– Ne, mamyte, ne brangioji, – tarė mergina ir atsistojo. – Žinai, mama, aš gal tau ryt paskambinsiu.
– Miuriele, paklausk. Tik atidžiai.
– Klausyk, mamyte, – tarė ji, perkeldama kūno svorį ant kitos kojos.
– Tą pačią *akimirka*, kai tik jis pasakys ar padarys ką nors keistoka, na, tu mane supranti, – iškart skambink. Supratai?
– Mama, bet aš nebijau Simoro.
– Miuriele, prižadėk!
– Gerai, prižadu. Iki pasimatymo, mamyte! Pabučiuok tėvelį.
Ir ji padėjo ragelį.

– Simoras Glasas nuėjo basas, – tarė Sibilė Karpenter, kuri gyveno viešbutyje su motina. – Simoras Glasas nuėjo basas.

– Baik, kačiuk. Tu išvarysi mamą iš proto. Stovėk ramiai, girdi?

Misis Karpenter nuo saulės tepė aliejumi Sibilės petukus, nugarytę ir menteles, panašias į sparniukus. Šiaip taip laikydamosi ant didžiulio, kietai pripūsto kamuolio, Sibilė sėdėjo atsisukusi į vandenyną. Ji vilkėjo geltoną, kanarėlės spalvos dviejų dalių maudymosi kostiumėlį, nors viršutinės dalies jai tikrai neprireiks dar devynerius ar dešimtį metų.

– Tai buvo paprasčiausia šilkinė skarelė – iš arti aiškiai matėsi, – tarė moteris, sėdinti plažiniame krėsele greta misis Karpenter. – Įdomu, kaip ji sugebėjo taip ją surišti. Taip mielai atrodė.

– Taip, tikrai mielai, – sutiko misis Karpenter. – Sibile, kačiuk, pasėdėk ramiai.

– Simoras Glasas nuėjo basas, – kalbėjo Sibilė. Misis Karpenter atsiduso:

– Na, štai ir viskas, – tarė ji ir užsuko viršelį ant buteliuko su aliejumi. – Dabar bėk pažaisti, kačiuk. Mamytė eis į viešbutį su misis Habel išgerti martinio. O tau parneš alyvų.

Pasijutusi laisvėje, Sibilė nieko nelaukdama leidosi plažo link, o po to pasuko prie „Žvejo“ paviljono. Ji tik kartelį sustojo, įmurkdė koją į drėgną, apgriuvusią smėlio pilį ir greit jau buvo toli nuo kurortinio plažo, skirto viešbučio svečiams.

Paėjusi apie ketvirtį mylios, ji vėl pasileido bėgti tiesiai į kopas ir staiga sustojo prie jaunuolio, gulinčio ant nugaros.

– Simoras Glasas nuėjo basas, ar eini maudytis? – paklausė ji.

Jaunuolis krūptelėjo, dešine ranka griebėsi už maudymosi chalato atlapo. Paskui persivertė ant pilvo, ir išilgai susuktas rankšluostis nuslinko jam ant akių. Žvairuodamas į Sibilę, tarė:

– Ką aš matau! Sibile, sveikutė!

– Ar eini maudytis?

– Aš juk *tavęs* laukiu. Kas naujo?

– Kaip tai? – paklausė Sibilė.

– Na, kas naujo? Ką veiksime?

– O mano tėvelis ryt atlėks skristuvu! – tarė Sibilė, kapstydamą koją smėlį.

– Tik ne man į veidą, vaikeli, – tarė vyras, paimdamas Sibilę už kojos. – Tavo tėveliui jau pats laikas atvažiuoti. Aš jo laukiu kiekvienu momentu. Kiekvienu.

– O kur ponias? – paklausė Sibilė.

– Ponia? – Jaunuolis iškratė smėlį iš retų plaukų. – Ne taip lengva pasakyti, Sibile. Ji gali būti

bet kurioje vietoje. Šimtuose vietų. Gal pas kirpėją ryškiai rudai dažosi plaukus arba savo kambaryje daro lėles vargšams vaikams.

Gulėdamas ant pilvo, jaunuolis sugniaužė kumščius, uždėjo juos vieną ant kito ir ant jų parėmė smakrą.

– Sibile, geriau paklausk manęs ko nors kito, – tarė jis. – O, koks puikus tavo kostiumėlis. Už viską pasauly labiausiai mėgstu mėlynus maudymosi kostiumėlius.

Sibilė nustebusi pažvelgė į jį, paskui į savo apvalų pilvuką.

– Bet juk jis geltonas, – tarė ji. – Mano juk *geltonas*.

– Argi? Prieik arčiau.

Sibilė žingtelėjo į priekį.

– Žinai, tu sakai tiesą. Koks aš kvailas.

– Ar eini maudytis? – paklausė Sibilė.

– Reikia gerai apsvarstyti. Žinok, Sibile, kad aš labai daug galvoju apie tavo pasiūlymą.

Sibilė pabaksnojo į gumini matracą, kurį jaunuolis buvo pasidėjęs po galva.

– Reikėtų jį labiau pripūsti, – tarė ji.

– Teisybė. Jam reikia daugiau oro, negu aš jam duodu. Jis ištraukė kumščius iš po smakro ir atrėmė jį į smėlį.

– Sibile, – tarė jis, – tu labai graži. Malonu į tave žiūrėti. Papasakok apie save.

Jis ištiesė rankas į priekį ir paėmė Sibilę už abiejų kulkšnelių.

– Aš – Ožiaragis, – tarė jis. – O tu?

– Šaronė Lipšiuc sakė, kad tu leidai jai sėdėti ant kėdės prie pianino, – tarė Sibilė.

– Šaronė Lipšiuc taip sakė?

Sibilė energingai linktelėjo.

Jis paleido jos kojas, sukryžiavo rankas ir priglaudė skruostą prie savo alkūnės.

– Ką padarysi, Sibile, – tarė jis. – Pati žinai, kaip kartais būna. Aš sėdžiu – groju. Tavęs niekur nematyti, o Šaronė Lipšiuc prieina ir atsisėda greta. Nejaugi turėjau nustumti ją nuo kėdės?

– Taip, turėjai.

– Na, ne. Ne! Aš taip nesugebu. Bet žinai, ką aš padariau? Spėk?

– Ką?

– Aš įsivaizdavau, kad ji – tai tu.

Sibilė iškart pasilenkė ir pradėjo kapstyti smėlį.

– Einam maudytis, – tarė ji.

– Na, gerai, – tarė jaunuolis. – Šitą tai jau aš sugebu, man atrodo.

– Kitą kartą nustumk ją nuo kėdės! – tarė Sibilė.

– Ką nustumti?

– Šaronę Lipšiuc.

– A, Šaronę Lipšiuc. Kuo ji tau taip įstrigo? Svajonės ir sapnai...

Staiga jis atsistojo, pažvelgė į vandenyną.

– Sibile, žinai, ką mes dabar darysim? Pabandysim pagauti bananžuvę.

– Ką tokią?

– Bananžuvę, – tarė jis ir, atsirišęs diržą, nusivilko chalata. Jo pečiai buvo balti ir siauri, o glaudės – ryškiai mėlynos. Jis ištiesė chalata visu ilgiu, tada sudėjo trilinką. Išvyniojo rankšluostį, kuriuo prieš tai buvo prisidengęs akis, patiesė jį ant smėlio ir padėjo ant jo chalata. Pasilenkęs paėmė matracą ir pasikišo po pažastimi. O kaire ranka paėmė Sibilę už rankutės.

Ir abu nuėjo vandenyno link.

– Tikriausiai ne kartą matei bananžuvę, ar ne?

Sibilė papurtė galvą.

– Niekada nematei? Tai kurgi tu *gyveni*?

– Nežinau! – atsakė Sibilė.

– Nežinai? Negali būti! Šaronė Lipšiuc – ir ta žino, kur ji *gyvena*, nors jai tik *pustrečių*.

Sibilė sustojo ir ištraukė ranką iš jaunuolio delno. Paskui pasiėmė paprasčiausią jūros kriauklę ir ėmė apžiūrinėti su didžiausiu dėmesiu. Galop vėl numetė ją ant smėlio.

– Virli Vude, Konektikute, – tarė ji ir, atstačiusi pilvuką, žengė toliau.

– Virli Vudas, Konektikutas, – tarė jaunuolis. – Gal kartais tai netoli nuo Virli Vudo,

Konektikute?

Sibilė pažiūrėjo į jį:

– Aš ten *gyvenu!* – tarė ji nekantraudama. – Aš *gyvenu* Virli Vude, Konektikute.

Ji pabėgėjo į priekį, kaire ranka nusitvėrė sau už kojos ir keletą kartų stryktelėjo ant vienos.

– Na, dabar aš viską žinau – tu taip puikiai išaiškinai, – tarė jaunuolis.

Sibilė vėl paleido koją.

– Tu skaitei „Negriuką Sambo“? – paklausė ji.

– Kaip keista, kad tu to klausi. Žinai, kaip tik vakar baigiau skaityti. – Jis pasilenkė ir paėmė

Sibilei už rankos. – Ar tau patiko? – paklausė.

– Ar tigrui visą laiką bėgo aplink medį?

– Taip, aš net pagalvojau – kada gi jie sustos? Gyvenime nemačiau tiek tigrų.

– Bet jų buvo tik šeši, – tarė Sibilė.

– *Tik* šeši? – pakartojo jis. – Tau dar *maža*?

– Ar mėgsti vašką? – paklausė Sibilė.

– Ką tokį?

– Vašką.

– Labai. Argi tu nemėgsti?

Sibilė linktelėjo.

– O alyvas ar mėgsti?

– Alyvas? Aišku. Alyvas ir vašką. Be jų – nė žingsnio.

– O Šaronę Lipšiuč mėgsti? – paklausė mergaitė.

– Taip, mėgstu, – tarė jaunuolis. – Labiausiai dėl to, kad ji niekad neskriaudžia šuniukų viešbučio koridoriuje. Na, kad ir to mažo buldogiuko, kuri turi panelę iš Kanados.

Gal tu ir nepatikėsi, bet yra *tokių* mergaičių, kurios erzina tą buldogiuką pagaliais. O Šaronė – ne. Ji nieko neskriaudžia ir neerzina. Todėl ji man ir patinka.

Sibilė tylėjo.

– O aš mėgstu graužti žvakes, – pagaliau tarė ji.

– O kas gi nemėgsta? – tarė jaunuolis, brisdamas į vandenyną. – Oi, koks šaltas!

Jis nuleido matracą ant vandens.

– Ne, dar nelipk, Sibile, paeisim toliau.

Jie brido tol, kol vanduo pasiekė Sibilei juosmenį. Tada jaunuolis ją pakėlė ir paguldė ant matraco.

– Tu niekad neužsidedi maudymosi kepuraitės ar ko nors panašaus? – paklausė jis.

– Nepaleisk manęs! – įsakė mergaitė. – Laikyk stipriau.

– Panele Karpenter, prašyčiau nesijaudinti, aš pats žinau, ką man daryti, – atsakė jaunuolis. – O tu geriau žiūrėk į vandenį, kad nepražiopsotum bananžuvės. Šiandien *nuostabi* diena bananžuvėms gaudyti.

– Bet juk jų nėra, – tarė Sibilė.

– Tai suprantama. Jos *labai* keistos žuvys. Labai. – Jis stūmė matracą į priekį. Vanduo dar nesiekė jam krūtinės.

– Ir gyvenimas jų labai tragiškas, – tarė jis. – Žinai, ką jos daro, Sibile?

Ji papurtė galvą.

– Nagi plaukia į olą, kur daugybė bananų. Plaukdamos ten, jos atrodo visai normaliai. Žuvys kaip žuvys. Bet kai tik patenka vidun – elgiasi blogiau už kiaules. Man teko matyti vieną bananžuvę, kuri, įplaukusi į tokią olą, suėdė net septyniasdešimt aštuonis bananus.

Jis dar stumtelėjo matracą su mergaite tolyn į vandenyną.

– Aišku, paskui jos taip išsipučia, kad negali išlįsti lauk. Netelpa pro duris.

– Toliau nestumk, – tarė Sibilė. – Ir kas joms atsitinka?

– Kam atsitinka?

– Bananžuvėms.

– A, tada kai jos, prisirijusios bananų, negali išlįsti iš olos?

– Taip, – tarė mergaitė.

– Žinai, man taip nesinori tau sakyti. Jos miršta.

– Kodėl? – paklausė Sibilė.

– Na, suserga bananų karštligė. Baisi liga.

– Žiūrėk – banga, – išsigando Sibilė.

– O mes į ją nekrepkim dėmesio, – tarė jis. – Mes ją niekinsim. Mes – du išdidūs snobai.

Jaunuolis suėmė rankomis Sibilės kulkšnelius ir spustelėjo žemyn. Matracas atsidūrė ant bangos keteros. Vanduo užliejo Sibilės šviesius plaukučius ir ji sukrykštė iš džiaugsmo.

Kai matracas atgavo pusiausvyrą, ji nubraukė nuo akių šlapius plaukus ir pareiškė:

– Aš ją mačiau.

– Ką, mano džiaugsme?

– Bananžuvę.

– Negali būti! – tarė jaunuolis. – Gal ji buvo įsikandusi bananą?

– Taip. – tarė Sibilė. – Net šešis.

Staiga vyras sugriebė jai už kojos, kuri ką tik mirko vandenyje, ir pabučiavo ją.

– Fu, – tarė Sibilė.

– Tu pati „fu“. Na, grįžtam. Tau jau gana?

– Dar ne!

– O gaila, – tarė jis ir nuplukdė matracą prie kranto, kur Sibilė nušoko ant smėlio. O pats pasikišo matracą po pažastimi ir nužingsniavo į kopas.

– Viso gero! – pasakė Sibilė ir be jokio gailesčio pasileido viešbučio link.

Jaunuolis užsivilko maudymosi chalata, pasitaisė jo atlapus ir įgrūdo drėgną rankšluostį į kišenę. Pakėlęs nuo smėlio šlapią, slidų, nepatogų pripučiamą matracą, pasikišo jį po pažastimi ir nužingsniavo vienas įkaitusiu, puriu smėliu viešbučio pusėn.

Viešbučio rūsyje – direkcijos nurodymu, iš čia galima buvo pakilti į patį viešbutį – į liftą su jaunuoliu įlipo moteris su nusvilusia ir cinko tepalu ištepta nosimi.

– Man rodos, jūs žiūrite į mano kojas, – tarė jaunuolis, kai liftas pajudėjo.

– *Atleiskite*, ką jus sakote? – paklausė moteris.

– Aš sakau: man rodos, jūs žiūrite į mano kojas.

– *Atleiskite*, bet aš žiūrėjau į grindis, – tarė moteris ir nususuko į lifto duris.

– Jei norite žiūrėti į mano kojas, taip ir sakykit, – tarė jaunuolis. – Kam tas prakeiktas slapukavimas.

– Prašau išleisti mane čia, – nervingai paprašė moteris liftininką.

Durys atsidarė, ir moteris neatsigręždama išlipo.

– Aš turiu dvi normalias kojas ir, nors užmušk, nesuprantu, kodėl kiekvienas į jas turėtų spoksoti, – pasakė jaunuolis. – Prašau į penktą. – Ir išsiėmė iš chalato kišenės kambario raktą.

Jis išlipo penktame aukšte, kiek paėjo koridoriumi ir atsirakino 507 kambarį.

Viduje nuo naujų lagaminų padvelkė veršena, nagų lako skysčiu.

Jis pažvelgė į dvigulėje lovoje miegančią merginą. Paskui priėjo prie savo lagamino, atidarė jį ir iš po apatinių rūbų šūsnies ištraukė 7,65 mm automatinį pistoletą. Išėmė ir jo apkabą, apžiūrėjo ir įdėjo atgal. Atlaužė gaiduką. Tada priėjo ir atsėdo ant laisvos lovos, pažiūrėjo į merginą, nusitaikė ir iššovė į savo dešinį smilkinį.

Salinger, Jerome David. Apsakymai ir apysakos. – Vilnius: Vyturys, 1990.